Certes historietes que contava n'Onofre de petit a sa mare n'Oneira perquè fes non-non en pau.

1)

El cos és un sistema monstruós enclí a esclatar.

Com l'univers, un sistema potser encara més monstruós on el cos malauradament es troba.

Amb un cel amb continus esclats de merda que tot ho van empastifant. Cossos i objectes emmerdissats, ruïnes emmerdades pertot arreu.

I encara que tu, personificat en el monstruós objecte que és el teu cos, de moment et trobis no pas encara atès per la merdegada disparada que esclata i vola pertot, això rai, a cada instant nou, saps del cert que t'ha de tocar. A ningú ni a re no estalviarà.

Ridícul incomparable els dels saprobis fatus qui es creuen zelosament vaccinats contra tot traïdor destret vingut del cel malèfic, car protegits (ells, com si fossin la gran cosa!) per llurs déus sempre molt idiotament imaginats.

Inexorablement, tots els avials axiomes, amb el temps que tot ho contradiu, han anat esdevenint falsos.

Deliri, en el silenci del desmai (vull dir, de la pèrdua d'esment) (durant el teu discret sojorn al reialme dels déus de les foscors, quan la nit és més espessa i els fars romanen aparentment per sempre pus tots apagats) (ara que, a sacsades, te'n desixes) (i et torna

l'ominosa, molt neguitosa, remor ambient, i els tons feridors del percucients xivarris i riotes, i les sorollades de les divers àrees on senyoreja el caos), deliri, dic, dels rellotges que clandestinament i subversiva, en l'endemig, es tornaren tots boigs, i ara llurs urpes rovellades marcaven, esbojarradament doncs, amb perífrasis i estramps facultatius, els disbarats més seriosos.

Les hores semblaven glifs d'antics subterranis i d'inescandallables criptes d'aquells que jamai no reeixíem de desxifrar, escrits per quins dilapidadors d'estrofes, els estrofalaris, i 'estrafolaris', escorniflaires estercoraris, grans senyors qui foren (car ells els sols lletrats) als esborrats reialmes prehistòrics dels més bruts ni llords malastrucs qui niu no hi foteren.

Darrere cada escomesa per les forces bàrbares del defora, llurs engranatges bèl·lics d'allò pus simples, els irresolubles enderrocs que tanmateix hi jaquien afectaven cada vegada la integritat dels glifs, esdevinguts aliens, i com més anàvem, més incomprensibles, de faisó que ja no han transcendit a la posteritat. Feina inútil. Vedat exclusiu per al lleure dels acomodats, amb llurs ulleres encantades amb les quals pertot albiren inexistents pensaments i crisantems molt significatius.

Deixeu-vos d'anècdotes salaces, els diríem, i dediqueu-vos entost a compondre peans impecables als cadàvers plenament descansats, sense tasques imbècils a acomplir. Úniques entitats estables i felices a l'inservible univers.

Més val no perdre-s'hi, desesperat. Al contrari. Per a ben dormir, transitòria mitigació del recurs als bons records, això cal.

No siguis doncs suro, i arrapa't a les rels, i no afluixis mai, per molt que se't corsequin a les mans emaciades. Les emanacions de les rels et mantenen fix, entre flaires de fleca, i bonances de família recomposta al teu esment, aplegada el diumenge a l'hora de dinar, pinyols deliciosos que, mentre visquis, no acabaràs mai de rosegar.

2)

“*—Cal tindre un cos quiet i controlat/*
Perquè l’esperit s’esplaï a lloure.”

Sempre atribolat per una tribulació o altra, el general Properci Tribulet de minyó, ben precoç, ja havia demostrada una procacitat admirable. Encomanava al cel la protecció eternal de totes les femelles i llurs benifets dels déus, els pits, els culs, els conys — i no oblidéssim pas les aixelles, de marejadores cèliques flaires.

Hom, com ell, gairebé sempre sucumbeix al vague escàndol de l’encant que són les muntes o enzes de tebior essencial que presenten les dones, en forma de pits, culs i conys, per a transformar la nostra antiga lucidditat en actual terbolesa, i la nostra confortant equanimitat en perillós, àdhuc mortal, atans.

Ara que això rai. Historietes amoroses, sòpita distracció a l’abast de gairebé tothom.

L’estira-i-arronsa dels enamorats, zigzagant entre el dubte i la convicció, entre la sospita i la confiança, sovint estrenyen encar més els llaços de l’amor, de tal faisó que al capdavall l’un no pot viure sens l’altre.

3)

Som titelles abandonats en un món absurd i manegats per mans sapastres seguint un argument del tot idiota. Ens veus a l’escenari foten les mil-i-una, com ninots als quals no saps mai quan de sobte no se’ns acabarà la corda.

Ésser i no pas — eixa és la disjuntiva
Quan no som — som inexistents
Inexistents — no sabem re.

Ara, quan som — sabem que som

I que d'ésser no vol dir re.

Quan no som — ésser és inconcebible
I quan som — n'és no ésser.

Ningú no surt de sa casella
Sense veure's atrapat per l'altra.

Peces som d'un joc maleït.
Peces innocents som — car d'ésser
Cap culpa no se'ns pot allevar.

No som cap ca — qui, quan mal li vols
Ràbia li alleves.

4)

Malvivim en aquest maleït reialme infernal dels càstigs i fàstics eterns per als envaïts, on el rei amb el seu pandemònium, ço és, la seua cort sencera, són en qui genuïnament ha de caure per començar tota mena de disgustat blasme, i encar pus tota mena de repercussions. Amb fort esperit de revenja i sense contemplacions de part nostra.

Ni oblit ni perdó.

De rebre, rebran. No us càpiga dubte.

Car de refer-nos, ens refarem, armats fins a les coronetes. I les noves lleves ja neixen armades amb arnesos inviolables.

La virior dels embrions intrèpids és la meravella que jaqueix el món foraster cagant-se de por.

5)

Les peces d'escacs tenen enveges boges; quan es pensen que ningú no les guaita, es foten pilots de garrotades; hom diria que es creuen humans. Al cel negre combaten els llampecs. Violents eclipsis que porten tota mena malvestats, i maldecaps i malastrugances a betzef, i on et cal un paraigua antifoscor si no vols acabar-hi ert enmig del carrer, on escorniflaires hieràtics i bovins, i tanmateix amb ulls molt mòbils i tafaners, contemplatius, no gaire benavinguts badocs t'esguarden, en diferents graus d'èxtasi, com si, petrificat, ets esdevingut estàtua de fang que s'endureix a empentes i rodolons.

Hi posen els qui gosen fer-ho el dit, i es convencen que has deixat de respirar. Bona nit i massa poc, carallot.

6)

Amb els trets lapidaris de déu egipcià, sempre soc tanmateix lluny d'osques, pixant fora de test, sense ni tocar-hi, espifiant-la de valent, i amb tots els ets i uts capgirats.

Què malament que caso en aquest espectacle sense cap ni centener!

I ara dec ésser mort. Només em mancava aquesta!

Làmpades a mitja llum i fúnebres domassos damasquinats on penjaven, a tall de guarniments, alhora tots els guardons ni llorers que hom em forní mentre fui viu. M'hi haurien d'haver també penjades totes les llenques, llesques, llonzes, que em nodriren, i simbòliques representacions de les escorces i papirs enrotllats que durant les hores de lleure no assagí (al més sovint infructuosament, és clar) de desxifrar.

7)

És normal que et morissis, em dic.

Hom et detectava símptomes sumptuosos de pèrfides malalties extremadament esgarrifoses. Lleu, en menys de quatre jorns en

acabat dels diagnòstics, abjectes secrecions et supuraven, escorregudes precursores a la més extraordinària fetor d'aberrant carronya. T'havia confessat el metge, en dir-te quines eren si fa no fot les meravelloses i molt letals xacres i atròfies:

"—Consola't; tots hem estats vampirs als ventres de les mares; sang ens nodria vidiella amunt; no has vist que negres els meconis, de sang païda? I oi que saps que els vampirs som immortals, tret que triem de morir per fatiga vital o d'altra alta depressió idiota?"

Un consol com un altre. Tothom tira pel dret, tret que tots els camins són torts i no menen mai enlloc, ni en aquesta vida, ni en cap altra. Sempre ensopegues amb una inexpugnable barrera que et tol en sec la marxa. Sempre ens fem fotre.

8)

M'hi complac un ou escoltant-me'ls, en llurs arcans conciliàbuls i col·loquis. Amb eloqüència i elocució astoradores, els domèstics, com hostils voltors qui voltessin necrològics la meua creu, aixequen memorials de torts i calúmnies, de greuges i ludibris, i improperis que els he fet patir durant la meua llarguíssima malaltia on em refocil·lava hores i dies sencers amb les nimfes de la banyera, i ells, stricto sensu, havent-me únicament de servir, perquè fes cap d'una puta vegada el meu miraculós guariment, i poder-me llavors jutjar a llur cort de justícia popular, per tal d'arribar potser a un status quondam, on s'imaginaven, els capsdecony, que les coses eren menys dolentes per a ells, quan no se n'adonaven (com tant d'altres talossos al món) que l'univers ha nascut al sol infern no pas rucament imaginat per tantes de diferents i molt idiotes religions. L'únic infern, és a dir, que ha existit de veritat en la nostra efímera estada, car es veu que això de la vida dels universos és com totes les altres vides, neixes, creixes, decreixes, i et mors.

Cada religió té el seu infern particular d'ínfima qualitat, fet de sàdiques fantasies macabres a betzef, sense solta ni volta, com tot al món, perquè sí, perquè els passà pels collons a qualque mísera quantitat d'imbècils inspirats per uns cervells podrits per les

drogues, les malalties i les delusions.

Els assedegats vampirs vivim eternament al cel — un cel amb carn i ossos nodrits per les sangs de les verges, i només l'espitxem per desig propi, quan ja en tenim prou, de tanta de carallotada.

9)

Ridículs domèstics. Sempre en seran — grotescament ridículs, i irredents rodents domèstics.

Societats invictes, sense pietat per als quatre malastrucs indisciplinats.

Vet ací el mot clau — disciplina. Només les societats disciplinades poden rutllar. I a més disciplina, millor funcionament, i un grau més elevat de felicitat per als més disciplinats.

Meravellós exemple: "Les conqueridores formigues, mama, fes-me cas, i somia-hi."

10)

Eixien impetuosament de les fenedures subterrànies els milions de boldrons de formigues impulsives, cascuna furiosament veloç damunt la seua bicicleta, i els generals sortíem darrere, i encar més rabents, pedalant cascú al nostre alt monocicle, ens col·locàvem davant els batallons més avençats i els arengàvem. El generalíssim, en Perpetu, posava pertot arreu ordre, i ens deia que ens solléssim i ens eixuguéssim amb les sangs enemigues — sangs d'orxata — sangs que es quallaven com la llet — i que conqueríssim totes les terres de la Terra d'una puta vegada, com dels temps inicials de tota creació no estava establert, i que així instituíssim el Reialme Únic Formicant, on tot sobrevivent retut animal altri (és a dir, que no fos conqueridora formiga) un formigueig continu d'obediència i

submissió fora la seua condició d'existir, esclau del nostre bon viure.

11)

Durant la nit desèrtica, passen pel cel ominosos moviments. Suplantacions sospitoses. I és llavors on, ensems i sens nombre, em cauen els astres dessús. Dejús, mes peülles van encetant llavors abissos infinits.

Fent abstracció del risc d'anar ranc i esguerrat, m'esgarrapava amb un dels claus de la creu l'espinada, per a desvetllar-m'hi les arts del prestidigitador qui transforma les artritis del maniquí — tantes hores de romandre creuclavat — anestesiat — son esperit totalment tolt, son cervell esdevingut fumegosa boïga — un buit de vores cremades — i exposat, en vivificar-se, a emocions delicades, massa perilloses per a son cor claudicant — tornava a esdevenir el muricec de vol mogut i entenimentat.

Amb l'oïda (una oïda imbatible) que em permet de detectar batecs de vasos sanguinis d'hores lluny, i amb uns ulls, però, incomparablement millors, els dels espiadimonis, plus la pell de camaleó, muricec amb molt de pesquis, qui s'estima més de posar-se damunt miralls per tal d'així esdevindre transparent, m'estorcia, tectònic, de tota creu, i d'una exhalació, entrava, amfibi i relliscós, per qualsevol esquerda, i posava fre, silent, a tanta d'embranzida, per a beure, a espona de llit remugós, mon vectigal de sangs — sangs, ni que fos al començament, per tal de reomplir-me de carburant, com qui diu, i refer-me una mica — ni que fos, doncs, d'harpies desdentegades, amb tendrums que puden a esmegmes.

Això de les verges, per a més tard, si ens vaga — diguéssim com a delitosos, ben merescuts, llevants de taula. Temps per a fer-me-les totes, rai!

12)

Fent equilibris com si esdevinc de bell nou gripau equilibrista, qui, damunt un rull, o un soc, rodola i s'esventa vessant avall, translúcid els romanc de nits als ampits de les finestres, i creuen alhora clissar-me i no pas, i em prenen doncs per passatgeres sinistres aberracions del vidres — vidres que travessaré fàcilment, mentre elles — ara havent-se abans fregats els llavis ensangonats del cony — serenament ja no clapen, cortesanes de ventres potents i de vitalitat clafertes, somiant, és clar, que el mort, encar pòstumament molt enamorat (un home molt bufó en tots els sentits; un paio qui incessantment te'n contava de divertides d'allò més), les visita per tal d'encoratjar-les que gaudeixin sense por (què hi ha de millor a la vida?), amb llurs sexes envescats de sucs de seducció, i el seu (el de l'enamorat traspassat i sebollit) potser ja una mica corromput per les corrosives forces infernals que corroboren que, al cap i a la fi, l'engranatge del millor home i tot no és, a les mans forcades dels focs, sinó formatge que s'engruna i malmet, i es dilueix, ai, llas.

Tret que, és clar, el gripau no és mort. Si hom obrís els ulls, alhora somiant (car somiant els poders visuals, com els de tots els altres senys, esdevenen molt més esmolats), podria distingir, és a dir, escosir amb certitud, la meua forma ombrívola d'acròbata escarransit, que aixecaria l'animadversió d'un públic circense idiotea i deliriós, i n'atiaria la pluja salivosa, infame i pruent, d'ignomínies que li adrecen, sense saber encar que els salts que fot, abans de tombar-vos com bernat pudent de sobte als colls per a estrupar-vos-hi les artèries, són inversemblants i extra-celestes, com ara impulsats per silent dinamita.

No us caldran mai més collars ni joiells. Soc gripau qui en hores de pau roman al riu Pactol, d'on el xanguet és d'or, i els mirallets de l'aigua daurats, i així, quan a trenc d'alba m'hi cal tornar, toqueu-vos-les adelitades, les taques grogues. No són pas sangtraïts ni adúlteres llepies, ans pedres precioses del riu encantat.

Som així de generosos els benaurats vampirs. Ara, mare, ja ho saps.

“—Mos ulls irisats d’espiadimonis/ Àvids dimonis espien qui mosseguen les carns/ I rosten els ossos i tolen tendons.//

“Dimonis ubics qui rauen arreu/ Com pinyols capaços de funcions propedèutiques/ Amb les quals, si sabeu permetre’ls-ho, us alliçonen benvolents/ Lliureu-vos a llur voler i us resoldran tota incògnita o...//

“Amb obstinació de teranyina insistíssiu, pecs, a voler-los veure/ D’enemics malvolents, i llavors malament rai:/ Esquerps, us foten guitzes i torts a betzef/ I us entabanen bo i donant-vos d’espectacle/ Les obscenitats horroroses d’un irredimible món.//

“Evoquéssiu amb pregona introspecció/ Llur excel.lent nissaga, meticulosament/ Plantant-vos escenaris on hom feny de créixer esperançat/ (Esperances de crisàlide.)/ Tot i que visqui esclafat per les circumstàncies corrents/ I adoneu-vos alegres al joc, sense ésser gaire llepafils, i sense d’altre ajornament:/ Adoneu-vos-en llavors que jugueu a lloure o lliurement/ I que de tot pecat possible de mantinent sou en sec absolt.//

“Indolents, amb lleure sens fi, plaers a pler/ Contra la indeleble desintegració/ Una partenogènesi interminable/ Car no es pot pas ésser fill de ningú/ Víctima llavors a aprendre divertiments a garjoles i escorxadors/ I a rebre senyals químics a la cangrí/ Senyals que t’endogalen de per vida/ A creure en porqueries.//

“Tot fill de mare esdevé espantall/ Un estrany artefacte, d’esguerrada carcassa/ Amb un estómac que se li mor d’inanició/ I abillat molt ridículament a tall de suprem o pontífex/ Fotent tota l’estona comèdia com mana la farsa del món/ Estrafent cadàvers de suïcides, amb l’hipotàlem tot desballestat/ Òliba encastada a la barana del pont/ La qual, àrdua Minerva, nocturna sucumbeix a l’escolàstic desgavell.//”

14)

I ara esguardava amunt i l’estel flagrant era al zenit, i de la lluerna,

la poderosa llum m'enlluernava, i orb i a les palpentes no sabia pas on repenjar'm.

Havíem entrat, ell i jo, a la taverna, i el taverner egregi no ens deia ni Bèstia què fots aquí, i a poc a poc hi tornava a guipar, i uns quants de plepes, vestits amb pèplums tacats de vi i lligats enmig, bé amb zòsters (o cinyells), bé amb zones (o faixes) esfilagarsats, i aleshores un d'ells s'aixecava les faldilles, i alhora, remugant, aixecava de part de terra una espessa flassada polsegosa, una mena de vànova feixuga, i tot d'ulleres se n'esbarriaven dessota part de terra i a la babalà, amb vidres que anaven solts, fora de llurs quadres, i el taverner semblava llavors desvetllar's, i en plegava unes dient Aquestes són meues, i jo en trobava així mateix unes que eren meues, però me'n mancaven encara dues, i el barroer taverner se m'atansava, gatgejant, i en trepitjava i, horroritzat el reptava, i li deia, furibund, Arrere, pincerna dels verins! i s'erigeix llavors i jo en flairava les patologies i, malpensat, car aquell home em feia cosa, encara pensava que mentrestant se la sacsava com una mona, però es veu que sacsava una coctelera, i vaig ullar una mica més lluny, i prop les dues peixeres de les andorranes, vaig veure part de terra les dues meues ulleres que em mancaven, d'on jo content rai, i ara és on m'asseia a la barra, tot i que sabia que no hi demanaria re, al contrari d'ell, que es bevia un got de vi. Les andorranes dirimien si llurs sengles fills amfibis no viurien pas millor amb terra i pedres, i totes les brutícies dels qui vivim al sòl sec, al fons de les peixeres com qui diu amniòtiques, per comptes d'aquella aigua diguem-ne pura, car quan els fillets es fessin grandets també voldrien singlar pel món defora les aigües, i vet ací perquè al mateix temps no els farien aprendre les beceroles de la llengua internacional, no fos cas, i així anirien més preparadets, i els deien dolces amoretes en anglès...

'Darling dear, don't pout; life's like this.'

15)

Quan encara era simi no trobava pas que la culpa d'un món absurd fos de ningú. Ningú no era culpable de re.

Aprés, esdevingut bípede, em feia estranyes idees (és a dir, imatges cerebrals sortides d'enlloc), i de vegades creia, sense cap base en la realitat, que tota la culpa havia de pertànyer a algú o altre, algú que anomení, perquè no era fet de cap mena de matèria autèntica, l'inexistent.

On, al capdavall, de 'ningú' a 'l'inexistent' no ens cal cap pont per a anar-hi; ostensiblement, són el mateix absent personatge.

"Així com, ací baix, 'els cansats fan la feina'/ Tot endalt, hem encomanat a l'inexistent que tot ho faci."

Pobres, catius, inexistents! S'emporten tots els blasmes i vituperis per un treball tan mal parit a collons com el que semblen fer!

Llaor per a ell, tanmateix!

L'inexistent, mants de cops anul·lat dèspota, encara malda, decapitat i tot, per a finir prou com cal el recorregut.

16)

Amb flaire i tast impecables, m'enlairo pel camp com l'alosa, i ballo, surant, una xacona. Optimista, vaig pel món, tothora de vacances. Calm dins la calma, em declaro rabit o extasiat davant cap àulic xibiu d'atzucac, o austera guingueta de platjola, o àdhuc fleca d'on l'escalforeta més prestigiosa del pa no brolla.

No so groller ni mai esgarip ni fulmín, ans visc impertèrrit en invulnerable transparent bombolla com qualsevol meravellós sagrat insecte, a recer dels ulls de cap abjecte impertinent zoòleg, d'obscè bracet amb cap impresentable càmera, qui descobreixen secrets de la natura per a ulls indiscrets d'heretges, qui amb escreix i en escruix les inherents gràcies qui ens emparen, alhora mútuament congratulant-se per una feina tan ben feta, no destrueixen, impietoses, i amb crueltat esborronadorament congriades.

De cap dels llurs senys, insidiosos interruptors de les vies naturals, no en resten traces, i tanmateix encar respiren — carronyes imperibles, penitents per sempre.

Carronyes imperibles.
Penitents per sempre.

17)

La fal·lera de l'ambaixador és la vitalitat, avorreix amb intensitat tota mena de fada flacor en ningú. La falsa façana del seu visatge tanmateix, de cops, es traeix quan clissa que se li atansa algú amb decrepitud massa evident. Es tomba enrere ràpidament, i pretén embadalir-se com qui admira les flors del castanyer.

Érem al parc dels poetes.

Senties bocins esparsos de densos diàlegs.

"Soc un mag tirant el Tarot/ I escoltant els plors de la Turandot/ M'he llegit, sencer, en Joanot.../ Tot plegat, prou que ho sé... soc un Carallot./"

""Deixeu-m'hi, immensos malparits, anar-hi.../
A la meravellosa cambra del cagar-hi.""

L'ambaixador, trèmules ses barballeres de voltor, i determinants sos ulls de falconet, corria pels rosts com qui fuig lletjors i fetors. Descobreix amagatalls i jocs de feristeles, i, si pot, colla conills i els escorcolla, no fos cas que abscondissin entre pells claus lluents de cofres interessants, com fan certes garses i colobres.

Colpit a les parpelles per un parrac de pòtol dut pel ventijol, l'ambaixador s'astorava. Per a la seua impaïble horror, les sentors que es desprenien del parrac nogensmenys l'erotitzaven força.

Eventualment avergonyit, assoleix, fugint, un esbarzerar potser amb assortits gaons i aranyoners, que el rebutja amb roents espines. Francament destarotat, l'ambaixador ses disculpes ofereix a l'eriçat

matoll, i amb una reverència típicament cerimonial, recula, tanmateix amb aitanta de dissort que ensopega amb les banyes d'un senglar. És un senglar no gaire madur, i les banyes que li burxen el darrere li semblen prou blanes, suportables, gairebé (costa de reconèixer) portadores d'un cert plaer. Ço que al cap i a la fi no és tampoc pas tan greu com podria haver estat.

Sol i aparentment perdut, l'ambaixador una suggestió de brisa tèbia el persuadeix que una migdiada fora quelcom de prou factible en aquell lloc certament civilitzat.

Segurament més tard, com ara en avinentesa d'eclipsi, la nit se li esbalçava damunt, i l'ambaixador, havent-se aixecat, romangué clavat a lloc.

La seua faisó de captenir-se l'havia apresa de petit i tot, bo i esguardant, rere el vidre de la finestra com, a l'ombra immòbil d'un bou gros com mastodont, un pardalet, camuflat perfectament entre les fulles mortes, insistia de valent a desarrelar amb el bec un cuc de dessota les fulles.

Cada segon, el pardal aixecava el cap i esguardava a cantó i cantó, i endalt, mai a qui, darrere seu, li feia ombra.

Feu com el bon pardal l'ambaixador. Confiava en la protecció de l'ombra aportada pel mastodont immòbil de la nit negra, i esdevenia, com cap altra fulla morta quan el vent es reposa, estàtua.

Només els ulls, blancs com dos dolls de dues petites llunes, refulgien, paorosos, en suspens.

Clima benigne, aitampoc no feia fred.

L'endemà dematí encara dormia, dempeus, i il·lès, és a dir, sense ascles ni esquerdes ni escalaborns. Ambaixador del no re.

18)

Enmig d'un diluvi, discutien les colossals gàrgoles insomnes la inextricable estranyesa de la natura humana.

El paisatge anímic o espiritual dels humans és deplorablement histèric. Se saben observats per esperits malignes qui tot d'una els fotran de valent. D'una durabilitat ínfima, tothora amenaçats llurs fràgils cossets, malgrat llur estúpida sobergueria, per naufraigs i destruccions de tota mena, que els aguaiten de pertot arreu, no poden anar enlloc, sense deixar-hi tard o d'hora la ridículament primeta pell. Una pell sempre mat i bruta, per cap portentosa pluja mai enllustrada ni purificada.

Pels carrers tots semblen, de joves, anar xiroiament rere cap falsament urgent afer corrent, cap desafiament transcendental, cap recerca ni percaç encantat, per a veure'ls en breu de tornada absolutament empitjorats, fracassats, a frec de traspàs, amb totes les il·lusions i esperances aixafades per la impietosa realitat.

Brètols depravats, paràsits tots els uns dels altres — qui més paràsit, qui menys, segons els tarannàs i sobretot les possibilitats d'ésser-ho — però, això també, tots gens higiènics, ja ho he dit, sense saber-se estar mai quiets ni havent trobat, ni que sigui de bolla, de casualitat, llur posició ideal — quelcom, es veu, per a ells impossible, culs de mal seure, animals sense quest, d'ànima boja, a l'encalç vanitós dels diners, o d'altres ficcions fungibles i mortridores, destinats a no comprendre's pas gens, per inútils segles que els caiguin encar, debades, com laves, damunt.

19)

M'ho diu, inapel·lable, la genètica. Un enorme reguitzell d'avantpassats em fressaren el caminet, deixant alhora enrere tot llur xerri — xerri que amb els eons esdevingué còdols i palets gairebé inofensius, mes així mateix grosses pedrotes on m'he anat fotent de creus.

Qualcuns dels trets de mon caràcter definits doncs de llonga data, em declararé gairebé autòmat. Tot allò que faig (o el principal del

que faig), ho faig manat per una inevitable crida llunyana.

Tant se val, això rai; al contrari, vulgues-te no ningú.

Els indistingibles som inextingibles. Si n'extingeixes un, som milions d'altres encar presents. La Mort no s'aclareix. Matar no ningú és impossible. És pràcticament com assajar d'esborrar no re.

Me'n record ara mateix quan pertanguí (i hi fui, si l'enyor no m'engalipa, moderadament feliç) a les anònimes hordes nocturnes, qui, sotmesos a esclavatge pels nostres vicis, com formigues disperses, eixams de lluents cuques ambrades, sortíem infames dels caus abjectes, rodant damunt les ruïnes i els gatxulls, cercant-hi exactament on la fi del món no s'havia escaigut aquell altre jorn (en acabat de cap altre 'heroic carnatge', crec que en deien, per al qual sempre ha calgut, de la part dels assassins millor armats, un molt 'covard coratge'), i ens cardàvem llavors, fatus i rabents, sense un segon d'hesitació, cascuna de les dones qui hi trobàvem mortes… I ens en tornàvem ans de l'alba totalment retuts i satisfets.

Agombolats per ases i bous a l'establia, desapareixem, quan de debò no es lleva el jorn, per un forat sota la palla immunda. Llavors, si mai patim en la intimitat les entremaliadures d'un ventrell tot guerxat, anem al com a fer-hi un glop. Els bovins ens coneixen de prop i ens diuen, àdhuc, de germans. Família ben avinguda a collons, ells i naltres.

I si ens assaltaven, clapant, els escridassats malsons, entristides ens estovaven amb el musell i les banyes el jaç de palla. Si aleshores ens planyíem que de què ens servia el meló?

"—Un cap el meu, noies, que no serveix ni per a amorosir la coixinera!" — se'ns ajeien a la voreta i ens feien repenjar-lo a una de llurs mamelles.

Som estimats — ens dèiem, els per tothom altri menyspreats — per les senyores vaques. I no ens sentíem tan sols ni ignorats.

I, meravellosament vaccinats, ens contaven contes perquè ens adormíssim de bell nou, protegits i sense por.

—Quan, en vides prèvies, fórem cortesanes, saps què? Doncs una vegada ens ensopeguem amb una figaflor qui duu, per collar, qualque del tot incompatible esquella de porcellana. On vas, amb això? Puja! — la reptem el vehicle senser d'amigues seues — vehicle que hem tot just usurpat a cap carallot transeünt qui l'arrambava a la vorera on transitàvem. Fa ganyotes de favull quan se n'adona que agafem els trapaus, i au, a tot estrop vers l'horitzó ultramarí. Car el do molt salutífer posseïm de posar encontinent a la pràctica cap caprici que, ventís, ens viatja pel crani.

Som les prostitutes de preu. Molt preades per tothom.

"Quina talent que tenc!" — ens sentireu potser dir a cap cantonada, i ens veuràs, si no ets llosc i encar t'hi veus de dos pams, que fem de trast en trast gatzims de l'ampolleta i uns ganyipets d'avellanes, que ens escuncem a les força capaces butxaques. Som senyoretes qui s'ho valen tot. Adorades per un públic selecte. Hauríeu d'haver viscuts a les nostres èpoques, hauríeu de segur obtinguts preus rebaixats. No us caldria ara haver de sortir de nits, com sòrdids furtius espectres, a cardar-vos conys passats de dones mortes amb escleròtiques cuixes amb pàl.lides cicatrius d'antics estigmes, en cap altra de les múltiples darreres fins del món (durant les quals és clar que tot allò que hom fot ho fot impunement, malparits!) — merda d'humanitat que ha duta la puta Terra a perdició.

20)

Veure'm al mirall em provoca badalls, i els badalls em provoquen llàgrimes, i, massa provocat, polidament el tombo, castigat, de cara a la paret; siguem, ni que només sigui vestigialment, honests, companys; prou que ens coneixem. Exhausts de veure'ns tan sovint. Tan bonic que hauria estat que cada vegada que et miraves a l'espill, un nou avatar de tu treia el nas!

Soc una mosca suïcida relliscant per les vies del violí; la locomotriu que molt ominosa s'atansa, mentre em rabeig en la sorollada, què fotrà? M'encularà, o vindrà de front i se m'estavellarà al pit i se

m'endurà de dret (i d'esqueneta) a la impecable balbesa del no re? Vies de violació assegurada, en sents l'escalforeta, les vibracions excitants, les sentors enyorades de l'antiga rogallosa fumera de carbó?

En un altre episodi davant el mirall, ara que hem acomiadat el dissortat qui s'hi veia sempre, i ens emmalaltia de veure'l, hi apareix un vòrtex que, en erupció, escopina un egipcià amb arracades de metre. Un egipcià tatuat, la pell explicant la seua vida amb ideogrames d'un groc molt intens. Crec que s'ha perdut entre els barrets alts i les virolades ombrel·les metropolitans. Llampants senyals elèctrics entre dòlmens i menhirs immensos i estúpidament habitats! Progrés letal que et garanteix la pèrdua de la vital naturalitat. Com ara quan érem humils profètics fusters, i al cap del jorn, escombràvem flairosos tafetans i borumballes, i ens els desàvem per a la llar enmig el tendal, traucat part de dalt, de la molt decorativament enfaldillada tenda.

D'una amabilitat que esparvera, al vidre reflectiu, aquest cop hi esdevinc algú qui pinta al món alguna cosa, i qui obté un succés tremend en allò que diu i fa. Soc, efectivament aquest matí ja assolellat, una eminència, no pas gens reclusiva ni esquerpa, ans franca i desimbolta, i espontàniament enginyosa, sense ajornar mai, ni desar-se al pap fins a més tard, cap de ses sobtades molt brillants idees. Tothom qui m'escolta en roman badabocat. El nas els pruu i se'l graten amb recança, no fos cas que es perdessin amb la sonora garranyigosa interrupció, qualcunes de mes més transcendentals parauletes d'infal·lible savi, qui, robust, sempre ha resistida la corrosiva influència d'un gens ferm firmament advers, el qual evidentment ens vol fer la puta pell a cada instant, amb el foc que li surt, eruptiu, de cada interstici ni orifici — merda d'univers infernal.

I prou. Au, bona nit. Qui sap com et veuràs aquesta nit al mirall dels somnis, ca, mama?

21)

La saba dels somnis no s'atura de fluir tot al llong de la nit; quan

sembla que s'estronca és que canvia de ramal. Els animals viuen somiant. Els humans són els aparentment únics animals capaços sovint (no pas sempre, ni de bon tros) de distingir somni i realitat. La no pas somiada realitat manca de bona saba; sense bona saba no es va enlloc. Tota vida és un reguitzell (curt, o una miqueta més llarg) de més o menys engalzats episodis.

Eruptiu com qualque altre estreptococ atrotinat, l'egolàtric dèspota de torn al televisor s'inflama contra tothom qui no l'idolatri prou com cal. Proterviós inveterat, els claus rovellats de l'oprobi (vingui d'on vingui) se li encasten a l'ànima de flatulent farfant. Els subversius qui amb ulls de xoriguer, i per gests i altres minúcies, semblen voler-li una immediata molt sagnant fi, cal que sos sequaços els damnin i extingeixin. És clar que… Serradures són l'ànima de tot pompós espantall. Qualsevol espurna vinguda d'enlloc en un tres i no res l'incinerarà… Com a tothom. Amanim-nos els no ningú a celebrar-ho, segurament en la semi-clandestinitat. Sense fer gaire soroll, aplaudint com aplaudeixen els manxells.

M'entotsol cohesiu com un clit (la clau del portal del paradís enganyós de les femelles) que batega ansiós, tot i que ben encoixinat entre tous llavis de cony. Hipòcrates em deia, crec que exagerant una miqueta, que tots els mals hi brollaven — del ventrell. Mon imminent sojorn entre amenaçadors fenòmens tot just incoats esdevé de més en més dubtosa, si hom considera mon ben precari estat de salut. Un estat que s'adiu perfectament amb la meua provecta edat. Cos desastrosament escarransit… Sense embrancar-me en rudes parataxis de llepafils, puc adduir que qualsevol sorpresa o re imprevist que em talli la beneïda sòpita rutina, m'atueix a mort. He decidit doncs a partir d'ençà d'avui, ara mateix, de no deglutir re que abans no hagi mastegat pregonament. Car amb massa por que no em prenguin allò que em cau al plat, el tec m'empasso com cap altre gos afamegat de postguerra. O, més ajustadament, com els altres escanyolits del Canyeret qui ens escanyem.

Aquella goludam de mesquí maltip ens durà al clot, i ja ningú, mama, no ens dirà '*per molts anys*' ni podrem respondre-li, al nostre estil, afectuosament, '*que no se'ns mènjon els tartranys*'. Car

prou feina tindrem amb les persistents larves de qui de sobte som la suculenta teca.

I tampoc ja no m'aventuraré pas a re sinó a retre el fumet insignificant del meu esperit quan, sense més ni més, el bec de la dalla no em tusti lleugerament a l'espatlla, com qui em volgués guardonar amb cap títol nobiliari. El títol definitiu… De mort… De mort sense retops. Vigent i autentificat… Pel que duri.

Mentrestant, com m'ho faré? Em veig armat amb arnès complet, caminant amb gamberes de reblons ben reblats, que tot i que ben oliades, ressonen de valent — caminant, dic, molt barroerament, envers el darrer llamp, doncs. Crec que somiós em vull i tot, tan de cínicament com goso, com potser feren també n'Hipòcrates, o qualsevol altri de la banda, armat com un tenrec, tastant molt tastívols insectes… Ubics insectes, prou puc!

22)

Mon sensori presencia al negre cel del son espectaculars simulacres on soc el tendre orgiafanta qui duc tothom al gaudiment dels bells actes.

El bell acte del xumar. El bell acte del cardar. El bell acte del cagar…

Quant al bell acte del cardar, més que no pas l'acte mateix, sobretot per a les més exquisides, troben que l'excitant expectativa, la promesa mateixa de l'acte s'ho val molt més que no allò que ve.

I per a certs maniàtics, el mateix amb el cagar.

El bell plaer del xumar… Em torno a veure, amb quin delit, amorrat de nits de bell nou als culs de les padrines. Som al mateix llit i per al meu extrem consol, hi soc xarrupant-hi i ensumant-hi adeleradament, potser de cops amb massa de persistència, ah, sublims insuperables sentoretes de caca i cony…

—*Nen!* — et deien, amb un copet de mà endormiscat, com si s'espantessin una mosca collonera.

Ah, i una altra bella art del bell plaer del bell acte del xarrupar de les dues o tres minyones qui (quan els pares del per sempre més molt agraït somiador eren, els dissabtes de nit, al cine) se li ficaven silenciosament, gloriós petit vailet, al llit, després que durant la setmana, pels matins, havien lliurades, espitregadetes i sense bragues, elles, als dos o tres estius de benaurança que el xitxarel·lo somiador vivament recorda, als galants escombriaires de la corneta i el carro de la brossa, portada per un mul força eixerit, les galledes plenes de rebuigs, i es veien doncs aleshores pròpiament i quotidianament escalfades, i un cop al llit, com molt trempades vampiresses satiriàtiques (llurs clits més gruixuts que mon vit), li prenien dolçament la coseta entre les cuixes, i l'hi sacsaven i remenaven, i l'hi xumaven a l'instant de l'estremit i compartit orgasme (on el llit mateix ballava enjogassat), i en acabat, petita pausa, i sense haver encar dit re, tornaven a desaparèixer, enyorades meravelloses fantasmes qui foren sempre benvingudes, mes qui és clar que ja no tornaren mai més, sinó en els bons somnis...

Com el cantant d'òpera n'Edgestone Clark només m'hi torna, tret que a tall d'efialt, en els angoixosos malsons.

Era un home colossal, fort com un hèrcules, i bell, i no sé si de debò cantava enlloc, tret de sota la dutxa, però de moment, pipioli, n'estava seduït i no cal dir feliç qui algú m'acollís a la metròpoli on no coneixia ningú. Quan hom era jovenet i (car hom era fugisseret de mena) s'havia allunyat de casa , on es creia odiat i malvingut, el va conèixer al tren; l'home bell se li va adreçar, aparentment encuriosit, mentre encara hi eren, i en arribar a l'estació, hom ja es creia, naturalment, que s'hi acomiadarien per sempre pus, però l'herculi el va convidar a un cafè-bar.

Sense que hom ho sabés, és clar, l'establiment pertanyia al curiós personatge, n'Edgestone, al qual, després d'un instant, tothom deixà sol amb mi, i se m'enduia dins, a la rerebotiga, i m'explicava una vida plena de sumptuosos esdeveniments, i de sobte em digué que tenia un lloc (una ocupació) magnífic per a mi, però que ara

tornava, que m'esperés i em begués, a xarrupadetes, el car licor, que m'aniria d'allò milloret, i es va ficar a la cambra del costat, i es va posar a prendre una dutxa, mentre cantava fluixet i si fa no fa melodiosament, i fou llavors que em va cridar que l'ajudés a fregar-se l'esquena, i vaig veure als garfis de qui havia caigut, els garfis sagnosos d'un explotador de jovent, d'un cap de màfia del tràfic de menors, com crec que en deien llavors, qui doncs em vendria de moment, després que m'estuprés ell, de tant en tant a d'altres estupradors, i que així aniria fent diners amb la meua, com més anàvem més malmesa, pell, ara encara fresqueta; em temia perfectament que els del bar m'impedirien la fugida, per això, abans el dimoni no s'eixugués i m'aturés, ja havia saltat per la finestra...

De llobató, soc aprenent procliu als bells actes depravats; soc qui sovint es ret a les més nauseabundes contemptibles temptacions; "*la cosa (i la nosa) nauseabunda, al món, és allò que més abunda*".

Al contrari, pont barrat que trob, posat per l'emprenyadora societat, amb l'espasa nua el fenc, i un cop fes, amb un salt en tinc prou; cap torrent (cap salvatge influència, per apoteòtica que davalli) no m'ha de mai blocar.

Tot té un límit, tanmateix. Inclòs l'infinit.

"Molta de putarreta volta pel món.
Paradís pueril som les putes per als impotents.
Et tolem tot rol de dol de soca-rel."

Amb pits i faldilles adornats amb fresos i sedes, i setins i robins, poixevòles (persistents punyeteres, qui planyent-se, i alhora afalagant-te, no callen fins que no obtenen de tu allò que bonament no els donaries pas mai), t'encerclen i en fan presoner.

Tret que hom tostemps s'espolsa, com tàvecs, les noses dels afalacs. No em crec ningú que digui bé de manguis. Fals, malparit, mentider.

23)

Tot combat és pírric per definició; car tothom sempre hi perd, sense excepcions; no pas en cap mode abstracte, ans concret, concretíssim; ningú no surt indemne de cap bèl·lica follia; cap heroi no és mai mica immortal; tots n'acaben fets monstres, dinosaures ressentits, amb subterrànies rels d'una inherent degeneració que els transforma ràpidament en fètid podrimener — destí de tothom — i destí, és clar, encara més, també, dels engalipats guerrers, éssers menyspreables, per a ells, però, d'una faisó encara més coent, i urgent; cap resurrecció en cap mena d'idiota honor — honor, resurrecció, *quin parell de collonades immenses!*

Els greument contaminats (amb tants de precedents abans caiguts!) abissos, sempre a l'aguait, insistents et fiten. Són negres goles impietoses que se t'empassaran d'un glop. *Glop!* Amb quin mal gust d'estalzí.

Per molts de blasmes ni escarafalls que li trametéssiu, la vida us força sot avall; és el virulent ingredient de la vida que espatlla el viure — tindre el sot als peus cada segon que vius — i, grotesc espantall, àvid de bufonades, la vida darrere teu — tothora si t'empeny no t'empeny — fins que abruptament, potser quan menys t'ho esperaves, la malparida ho fot!

Vida errònia (el teu primer error fou de néixer) i assassina. Sols de pensar-hi, l'estómac se'm torç amb tot de torçons.

Esqueixes el lleig embolcall de civilització que fenys de dur damunt, i et transformes en glaçat ermità perdut pels cims. Uns cims de dinàmica força escarransida, de matisos ben somorts.

I llavors, *xst!*

Tot és pau vora l'aigua quieta de l'estany muntanyenc. Una llúdria aristocràtica vol resposta. Què li diràs? "Fa bo, fa bo. La volta del cel és d'un benigne blau. Ocells llambrescs; rantells propicis, qui es presten riallerament al joc; papallons qui en llurs passeigs exerceixen habilitats astoradorament acrobàtiques; llurs dibuixos atmosfèrics, obres mestres de paisatges memorables; la verdura,

profusament exuberant; el malaurat eixut lluny, ben lluny, de nosaltres; el gruix del desert, remot, ben remot. Els melangiosos veredictes de pena de mort, en suspens, fora d'esment... Aprofitem-ho, senyoreta. I passeu-ho bé."

Oi quin quadre més colpidorament simpàtic? Pensem-hi un moment, mentre, distrets amb la historieta, ja badallem de son. És el que ens cal, clapar.

24)

La llera del riu sobreeixia de molt i davallava rugent, i ens llepava la casa.

Havíem tot just cardat, i ara ens l'esguardàvem serenament de la finestreta de les golfes estant.

Vam davallar fins al camí del garatge, i ens demanàvem si gosaríem llençar-nos a nedar al ventre xop de la visitant, aquella mena de mar que a insistents llepades, ens tastava la casa com si sospesés si se l'empassava si al capdavall de debò, llefega mar, gens li feia patxoca.

Fou llavors que mentre amb el peu nu tastava al meu torn la panxuda extensió de la mar prenys, la dona rebé una trucada. Era del seu amant, el gimnasta Feliu Labès.

Calia que se seguí ara la irrisòria pantomima del gelós qui, incoherent i histriònic, colpeix a tort i a dret, tret que sempre a tort, amb l'innocent pagant per l'ignorat culpable — i el més culpable, és clar, ell, el més fastigós dels ignorants.

I aleshores. per a més martiri, esclatà. Un torb portentós.
La decadència cacofònica de l'espatllada simfonia dels trons, i les bufegades de vents contrincants, que a cops de colze, eclècticament, feien i desfeien, i causaven greu damnatge a la meua remarcable teranyina, on recentment m'havia gronxat meditabund, esdevinguda malastruga joguina dels elements, de tal faisó que si hi

pugés ara, de segur que queia de cul.

Sentia que li responia, al qui em pensava que fos el gimnasta Labès, que no ho fes... Que no fes què?

Que esdevindria com una d'aqueixes vaques negades al riu empipat, i ara, pobrissó, amb un ventre, no pas musculat com una fusta antiga de rentar la roba a mà al safareig, ans tot bombat esmeperdudament.

I ella descosidament desesperada ullava fixament l'aigua ara glauca, adés opalina, adés atramentària, que acomboiava tot d'objectes qualssevol, emblats d'esquitllèbit a les més recòndites propietats, pianos, carros, armaris, panjandrums (incloses carrinclones falles i monuments de les diferents sectes fanàtiques), mamotrectes, carraques, embalums ...

I llavors es veu que el guipà, ofegat, el guitarrista dels "Relloga-Rellotges", en C. R., un minyó d'onze o dotze anys, un autèntic artista (i a fe que precoç, el murri), i els crits d'horror i recança que fotia ella me'l denunciaven, un amant tanmateix tan jovenet, el qual, com tots els morts, a tota lloança, s'hi avé encantat, i com més amè l'enginy en l'encomi servil, millor.

La dona en deia exuberants meravelles, nogensmenys del tot increïbles.

Delicadament, amb pell tota envernissada amb el vellut de la dissimulació, la consolava sense no pas gaire reeiximent, car continuava ella plorant com el riu mateix destarotat.

On me n'aní al garatge a apariar-hi la barca, no fos cas que calgués partir d'espetec, com cap ànec rebec, remant i tot amb un cert desassossec.

Passàrem l'estona els dos Onofres (ell i jo), taxistes, esperant clients, tractant d'escatir com se'ns estroncà la petita peça de teatre que no vàrem ésser capaços d'enllestir. La qüestió era que no sabérem trobar resposta a una qüestió posada per un dels protagonistes. La qüestió, però, ara no era pas quina resposta no sabérem donar, sinó quina era la qüestió que ens barrà el camí vers la fi. Ni ell ni jo no la trobàvem, i això que hi insistíem, no tenint re altre fer, en les llargues esperes crepusculars. Potser quan les gents sortissin dels cinemes. Aleshores sovint havia de tornar al poble i ens cridaven.

Allò que férem fou tractar de rememorar, si fa no fa, l'argument de la peça des del començament.

Se n'era una noieta molt eixerideta qui es deia Oneida, la qual un dia es trobà a la platja una perla. Naturalment, es ficà a cercar l'ostra que l'havia perduda, pobrissona. Ningú no li sabia donar raó. Finalment un cranc li'n feu cas.

—Em podríeu dir, si us plau, si heu vista una ostra qui plorava perquè havia perduda la seua ostra?

El molt pedant vell cranc barbut parlava, tenebrós, a esgarrifoses sentències, com si fos un jutge, qui, repapiejant i molt inquisitorial, lliurés veredictes de dalt de cap tètric tribunal estant.

—Naturalment que no n'he vista UNA, d'ostra plorant per la seua perla extraviada...

—Ah, doncs perdoneu...

—Car n'he vistes CINC, d'ostres plorant qui, si ploraven, com dic, era PRECISAMENT per cap perla perduda...

—Cinc perles perdudes!

—De les quals PROBABLEMENT tu ja n'has trobada UNA. Però a quina de les CINC li tornaràs? I quin paper més trist llavors per a les altres QUATRE! Crec que allò que hauries de fer és trobar-les...

—Les ostres?

—No siguis ximple! Les PERLES! I porta la teua perla que te la guardaré; encara la perdries.

—No soc ximple, el ximple potser sereu vós...

Abandonà el cranc lladre i maleducat, que repapiegés tot sol, i plorant se n'anà l'Oneida a cercar les altres quatre perles i les cinc ostres ploraneres després...

I fou llavors que sa mare, la frígida Oriana, la retrobà.

—On vas plorant, Oneida? T'has fet mal?

—No. Cerco l'ostra qui ha perduda la perla que m'he trobada. És ella, l'ostra sense perla, la qui deu plorar desesperadament. Cal que l'hi torni, i amb la perla li tornarà la felicitat.

—Ensenya-me-la. La perla... Aquesta perla és meua.

—Teua? No!

—Sí; veus el meu collaret? Li manquen cinc perles; se li desengalzaren no fa gaire, i tot i que les cercava pertot arreu no en trobava cap. Porta. Ara només ens en mancaran quatre...

—No! Ets una abassegadora de perles! Les ostres ploren totes, per això l'aigua és tan salada!

—Nena, per qui em prens? Soc ta mare!

—Ets ma mare? Com podria ma mare robar les perles a les pobres ostretes?

—Nena, cada dia ets més carallot.

—La carallot ho seràs tu!

Abandonava l'Oneida ara, corrent i plorant, sa fementida mare, i es

cabussava a l'oceà.

L'Onofre fou cridat per un client. Ho deixàrem doncs estar per a la pròxima.

És clar que no n'hi hagué, de pròxima. Tornant de nit d'Almacelles, el taxi de l'Onofre fou mortalment enculat per un camió esventat, amb un conductor adormit.

La qüestió de la qüestió sense resposta romangué irresolta, i jo hi he perdudes nits i somnis on gairebé me'n recordava, però només gairebé, sempre quelcom o altre em desviava de l'objectiu.

Què hi farem. Potser una altra nit... Qui sap.

26)

L'enigma i l'ambigüitat mateixes de la tenor de la qüestió, jaqueix tota possible resposta enlaire. Tota contesta, tantost formulada, esdevé vera, tot i que en acabat hom trobi ineluctablement que no, que tampoc no era la bona.

Tots hi són QUATRES i CINCS (i potser més tard VUITS i NOUS) i cartes que no lliguen.

Dels somnis te'n pervenen repercussius lladrucs d'histriònics jutges qui asseveren impossibles idioteses que, per hipersensible que ets, t'inciten a respondre-hi, com cal, amb un maelstrom tòxic d'exorbitants vòmits.

No te'n creus ni una.

Rabiós rodamon d'antípodes, no trobes enlloc sinó mosaics pels vàndals fets malbé, d'on no és pas possible extreure'n altre que baules i baules d'escombraries, cadena infame de la qual, si l'estrebes mica per si de cas guardava cap sentit, ja es demoleix tota sola.

Potser de vegades coincideixes amb cap atlètica aranya en via de morir, panxa enlaire i amb les potes vinclades, qui abans del daltabaix definitiu encara s'estremeix, i exhibeix llavors la seua aprovació: tenies raó des del començament; excel·leixes, noi, en la teua conclusió — cal jurar-hi i pujar-hi dempeus, tu qui encara pots — la magnitud del verí inherent que es porta l'incest dels dos abominats bessons (qüestió i resposta), més val no barrejar-s'hi. Massa fastigós.

Pensa en altre i altri. Mentre t'adorms, amb les ben endreçades llarguíssimes trenes, paral·leles com vies de tren en cap planúria extensa d'allò pus, com les de la deessa mare a Eleusis, per què no et poses els auriculars, i escoltes, fluixet i explorant entre les emissores de bona musica clàssica, quin dels teus més acostumats concerts no fan ara a la ràdio?

27)

La maca (és a dir, la taca) a l'hamaca em feia sospitar. Allò, ben ensumat, feia pudor d'esperma i de suquet de cony. Qui doncs m'ha corromput el joc on jac? Quin parell de traïdors lacais i esparracades serventes, luxuriosos com gossos, gosaven atansar-s'hi i profanar-me'l?

Acostumat a ensumar a la bugaderia les calces brutes de totes les minyones de mon domini, identificava el suc de conyet en qüestió com a pertanyent a la noieta Mirandolina (na Mirandolina Boix i Moix). Llostrejava i la vaig cridar en privat, fora, ça font, vora l'estanyol.

Per a desinhibir-la li vaig mostrar amb una lupa, com, tampoc sense cap inhibició, no procedia un seguici de púbiques cabres qui assistien a l'enterrament, a la costura dels meus collons arrugats, d'un dels llurs, tràgicament escarxat adés entre dues ungles.

Bona cara al mal temps. Epifanies doloroses. Menjaons de llémenes

pregant i pruent ensems i plegats, i alhora que diuen les oracions fúnebres. Car prou calia prear el difunt per a la seua indeclinable subseqüent resurrecció i promoció paradisíaca.

Altrament, en dies normals, no pas de dol, això rai, llur presència es feia remarcar. A la base de cada pel de la pista de bàsquet peluda de la meua pell hi raïa un jugador qui impactava amb la pilota que feia rebotre insistentment.

Li explicava que jo rai, que tanmateix deixava, prou estoic, fer tothom. Que, com ella prou sabia, no era pas, ni pensaments, tan cruel com els nostres àvols opressors tot al llarg de la història. Amb cada guerra, els maleïts, per a la nostra exterminació, te'n recordes, llençaven benzina i l'encenien al femer que sota llur ocupació no havíem esdevinguts.

El femer, per tots els enemics veïns, ja amb els budells tot esgavellats, com ara els d'un vesper termonuclear, d'amorf o polimorf de natural, empitjorava, esdevenia absurdament caòtic, pràcticament esfumat, inexistent.

I tanmateix, oi, noia? Ací som, romanent tots (tu i jo i els dels miralls) amb un pam de nas, a l'expectativa que els crus horitzons, fins ara plens d'idees que no són sinó colpidores bretolades, posin seny i revincli l'esperança d'un Solell novell, accessible per a tot déu... On la pau s'instauri, on l'idil·li amb el viure es guareixi, ni que sigui per cap transitori instant, que aprofitaríem fins al mànec.

—I ara em dius, *Amb qui cardares a la meua hamaca?*

Els bells trets al visatge perfecte de na Mirandolina s'envermelliren ensems.

—Un dels meus més assidus druts, vera i pregona embrionària amor. El cavaller Rotllà.

—No fotis. Un foraster furiós! En Rotllà Toix i Broix! Em fa que gosa rutllar massa, aqueix. Ara, tu, la vergonya. Tan avall no has caigut? I l'embrió que dius, espero que no sigui que vols donar a llum un altre mestís, com si no ens en sobressin.

—Tots som fills del mateix déu, capità.

—Del déu Casualitat, Mirandolineta. Irremeiable, com saps. Au, som-hi, prou; te’n pots anar, si em jures que no ho tornaràs a fer.

—El càstig és lleu.

—No és un càstig. És que l’hamaca la vull sense maca, és clar.

—Una *ha,* voleu, doncs.

—No. Una *ah!*, vull. *Ah, quina delícia!* Tota neta i escleta! Sense taques de vils prevaricadors, sense llor llords enllordant-la tota, mentre (fotent com rucs) van fotent el paper del ruc...

—Tret que prou sublimment, cal reconèixer.

—Això no ho sé; recorda que no hi era. No pas que de lluny, i ben arregladeta, no t’admiri, però.

—Hom sucumbeix forçosament al dolç encant de l’atracció física. Coses ineludibles de la vida.

—Totes sense importància. Tret, com dius, de les transitòries preferències i debilitats inexplicables. Debilitats que duren allò que duren, i a les quals no cal tampoc fer-ne gaire cas. Minúcies. I jurar no costa re, ja ho sé. Complir, costa. Cal anar amagat, dissimulat, pel món. No et vols fer agredir per cap fanàtic — folls sense seny — n’hi ha arreu, a carretades.

L’estany, pel vent fet cresp, amb totes ses boques que parlaven alhora, que ens deien massa de coses perquè les comprenguéssim, perquè en traguéssim l’aigua clara, ens capficava, i li cridàvem que ens parlés clar. Debades.

Vam tornar a entrar al palau. Sobtadament, la pluja espetegava als vidres... Enfosquia de valent... Ens retiràvem, cascú al seu llitet... Au, non-non, non-non...

28)

Espiàvem, porucs, per un set a la vetusta mortalla, com si fos per un forat de pany antic, i l'imperible dins ho trobava impertinent, i esdevenia irritat i grotesc en la seua ràbia, i amb una ungla de la seua esquelètica mà, una ungla corbada, que feia centúries que creixia, enterrada, l'imperible ens penetrava l'ull errant, pecaminós.

Cada nit som obedients crisàlides, vescosament obsequiosos, esperant segurament la resurrecció amb l'arribada cautelosa de la llum.

Tota vida és reble. Reble amb el qual anem omplint la buidor del viure. Reble que algú altre, no gaire més tard, llençarà com fastigós rebuig al buit irrecobrable.

Ací som, doncs, ça font, altrament extints. Passat l'inexpugnable pont de ferro, extints. Extints, tornem-hi, i nogensmenys sentint, estrepitoses, com se'ns acomiaden, seqüencials, brogint massa seguides, les locomotrius dels futurs. Futurs de llonga data morts i remorts durant posteriors extincions, escalonadament obligades per l'indeturable pas de les hores.

Llivells. Rangs i rengs de cledes i tanques, com més anem més altes i doncs impassables, ens cal anar sobrant si volem persistir gaire més, en el record (de la nostra extinció). Record disparat vers el futurs morts, i segurament, ja fent-se malbé entre les fustes corcades dels avials derelictes, els interminables successius naufraigs, i, ben poc ressuscitable, doncs.

A les finestres, passavolants inversemblantment rampelluts i tèrbols, s'esvaeixen com llampecs.

Quan els trens inopinadament breument descansen, sons de violins planyívols ixen de les vies.

Ça pont, passat l'inexpugnable pont de ferro, on hi ha els sis camps d'aviació de proves, i les setze benzineres, i on, si mai esclatés, ço

que tampoc fora gens rar, la catàstrofe original, per tothom esperada, tot allò que encara hi guanyaria.

A vint-i-dos anys ja m'havien fet general, i omplia, com qui ompl de reble, d'allò més seriosament, els aparatosos uniformes del grau esglaonat. Llivells, retronxes, rangs i rengs, cims exorbitantment estètics, de mòmia uniformada, amb tot de nacres i ambres, i amb pler de joiosos joiells. Cims coronats, amb ceptres per bastons, de tal faisó que les alcavotes d'irreplicables beutats em sol·licitaven amb ardors alhora oculars i epistolars.

Plou al desert, gotes com gargalls, i les serps se'm cargolen a les cames, per a un transitori mutu escalf. Les dunes s'escabellen, llurs postissos esgavellats s'esmicolen en el vent.

Desert on adés la jungla ragué.

Successives saons assaonen els temps,
I així com el qui massa beu s'entrompa,
El qui gens no beu es nega en la set.

El gros arbre ha de beure com la més humil flor
I el soldat no assassí ha mancada la feina.

Caminem al mateix pas d'oc tothom
I qui se n'abstingués, l'escapçaven en sec.

Letal incandescència on cuidàrem fregir.

Fènix rostit qui, abans de renéixer
Bèsties s'han cruspit.

Mama, no crec pas que tornaré a la guerra...

29)

Resurrectes en terreny avulsiu, terra emergent que ningú no ens

podrà prendre, car ningú altre sinó nosaltres no la veu ni la sospita. Terra mental, inexpugnable. No hi serem mai moguts. Esperits sempre insurrectes. Ens hi mantindrem, peti qui peti. Ni que peti el món. Lliures d'empertostemps a l'intocable èter.

Agres tasts de xàldigues t'espeteguen encar a la llengua. De les totals ruïnes se n'aixequen espurnejants polsegueres. El món l'anihilaren. Futur en blanc. Hi descobrirem, astrapomants (endevinant doncs passat, present i esdevenidor, bo i observant al cel els llamps) — cervells enllumenats com ara per llampurneigs d'idees anc ans ideades — models i perspectives. Avingudes relluents i novelles, amb espècies assenyades qui hi voltegen, endreçades, acunçades, ordenades, per llivells, rangs, rengs, esglaons, degudament inamovibles de partió.

Ja no serem com abans, hostilitzats gratuïtament i arbitrària pels quatre costats. Periclitant, trontollant, zigzaguejant ininterrompudament pel turment sisifesc d'anar remuntant, peus nus, la nociva insuportable pedra del viure esclaus amb cada dia més incert. La pedra malèfica sempre va a raure al fons de l'abís, i el cim cada vegada sembla més llunyà.

Privats, inaccessibles al nostre terreny ressuscitat de les aigües...

Potser mentre gaudeixes de la glòria impetuosa, instantàniament duta pels erectes mugrons albergínia que el pit et llauren tènuement i cadenciosa, et ve a l'esment la noció que: La gentada no ambiciona altre que, expectant, espectar espectacles, i especialment els que, generalment amb força aparat, escenifiquen les reaparicions dels finalment resurrectes avantpassats. *Allò aviva els senys, quina emoció!*

Això de les religions, no hi ha res més estúpid. Menades anava a dir per simiesques mènades...

Però, de fet, menades, gairebé sempre, per ebris, drogats, energumènics (és a dir, endimoniats), datspelcul no ningú... Per claupassats histrions que ja feien catúfols rovellats... Per trists barrets de rialles... Per ninots bavosencs qui confonien arabescs i pessigolles, per foscs culs d'olla, i, en un mot, per pobres brètols i

d'altres abjectes mitges merdes merdes seques, disfressats de calamitosos cirurgians qui, en cap follia o bufonada, o farsa inepta, es perden, marejats, per la sòrdida inexhaustibilitat del laberint tubular portador de caques, és a dir, en la intricada sanguínia troca intestinal de l'incorregible ventrell d'un o altre grotesc imaginari Jou o Zeus, i n'enceta, involuntàriament, l'engraellada pirotècnia bèl·lica fins ara reclosa entre secretes bursitis, vull dir, entre inopinades diverticulitis. Se n'estorcen pets de fi del món.

Pets com trons encesos.
Trons encesos com llamps.

Exactament, els típics llamps del merdós Zeus, pugnaç bord, còmicament ideat per fallits impotents, el qual, sos llamps doncs, se t'estavellen pertot, a la babalà, a coroneta, o a melic, som-hi, tant se val.

30)

L'estantissa, gens higiènica, vídua, ha esdevinguda repugnant satèl·lit de l'espectre de son marit, el qual ara, finalment lliure, lluny de la bruixa, transformat en esperit, no li cal ni pencar per la teca i la teula, ni patir per la salut ni la mort, i es duu, en canvi, una vida regalada a collons, operant per on vol, fotent el nas pertot arreu, existint en el paradís dels llimbs de l'enlloc, on tothom, els escassos éssers, per força ha d'ésser feliç.

En vida era només l'infeliç Llorenç, el pencaire sense ànims per a re més, i ara, qui em pensava, com dic, ésser feliç, car amb lleure infinit, i lliure tothora de fotre allò que vull, aqueixa se'm penja com un gep, carrinclonament ploriquejant i secretant, com si el gep ve amb un cràter que supurés magmes de malastrugança.

Quan els dissortats vius parasiten els espectres, ens emmerdissen totalment la bella vida espectral.

Per això és un gran error, quan ets viu, de fer-te estimar per la teua

devoció al mut treball, o pel que sigui. Al contrari, vulgues-te neutre i anònim, un no ningú fred i inaccessible, ça caic, ci m'aixec, amb l'ànim ferm de tothora endurar, perquè l'ànim, un cop mort, pugui promocionar-se i esdevingui ànima, ço és, espectre.

N'hi ha per sort molt pocs, d'espectres, no som gaires, no, al tranquil món espectral. Escarits oligarques de l'invisible No Re. La millor, i de molt més gruixuda, part de la humanitat, amb un ànim no prou conscient de per què cony usar-lo, el fan solament servir per a idioteses sense suc ni bruc, sexe, diners, luxes i luxúries, vanitats merdoses; moridores, com el cos mateix. El cos és únicament l'instrument, el vehicle, que et duu a la perennitat. Un cop ets on volies, allerat, doncs, en l'absoluta llibertat, el vehicle ha esdevinguda inútil carraca i au, te'n desixes, descansat.

Els qui se't pengen quan ets mort, i no has reeixit de fer-te oblidar d'espetec, el lamentable enyor els fot tornar als orígens per les esquerdes del passat mal clos. Un passat que fa pudor de resclum i només serva fumegós podrimener.

Esdevingut feliç espectre, canvia't doncs immediatament de nom, que no siguis trobat per cap paràsit, de qui l'ànim se li extraviava en absurds desigs d'amor, és a dir, de repel·lent possessió de la potencial ànima de l'altre. No vulguis ésser la riota dels altres benaurats espectres del món espectral. No pots passar-te una eternitat anant pansit i despagat, assetjat a tot moment per novelles humiliacions.

Dictor de disertes indirectes, avantatjat deixeble dels cínics, era, de jove i pobret, havent après tot solet de lletra, i havent-me trobat un bocí de llibre mig cagat vora la via del tren, era, dic, esdevinguí addicte d'en Lucreci. Fins que una nit, quan era al llit, crec que mig somiant, em ventà un mastegot. Em va dir, molt saludablement abrasiu: “Lucreci no és ningú, capdecony! No n'hi ha cap! Vaig emprar en el meu poema un nom fals! No te'l diré mai!”

I així no adorí mai més ningú. No em pengí de gep de cap ànima lliure (i prou agressiva si li lleves la pau), ànima indissoluble, visquent sense neguits ni sotracs, tota d'una peça, sencera, inconsútil, garbellant opcions d'acció, exercint tothora la seua

ineluctable voluntat, menjant llardons ensucrats sense por d'espatllar-se la salut, i amb ulls les nits com fars d'altíssim voltatge que, de cops, espontàniament, espanten bestioles i ocells negres i blancs, i són els malsons dels avariciosos vius, enfeinats segurament en conjuminacions d'abassegament de béns, l'empresa més repugnant dels abominables habitants del món del vius.

Ecs.

31)

Les emocions, estalvia-te'n. Totes són massa fortes. Les passions, totes fantàsticament irrisòries. Els fanatismes, pura merda. Tant de bo tota estridència emocional (i de les altres) tantost exprimida, sigui mortalment mossegada i, si pot ser, cruspida enterament pel sacre drac del Silenci i l'Equanimitat.

Cal fer palesa a tot instant que, si més no, l'ennuegadora cendra venidora ha d'ocupar tostemps un dels vessants més evidents de cada situació. Tots som carn de canó per a les armes inexhauribles de la Mort. A cada nou instant esdevenim no re.

Tan bon punt l'atzucac on anàvem perillosament a les palpentes s'encén, ens n'adonem, que tot és si més no tan negre com era abans.

Vas passejant vora la vorera i de l'embornal puja una mà esquelètica, i negra d'estalzí, que ens estreba poderosament per un dels turmells i se'ns vol tornar a endur a l'infern, d'on mai no ens hauríem hagut d'escapolir; ningú no ens en donava permís; l'infern, hi fórem nats i hi pertanyem, així que no val a fer l'idiota i pretendre que hi ha cap vida millor que ens mereixem; no, en absolut, gens, ni pensaments, no et fotis il·lusions d'il·lús datpelcul, cap vida millor no rau enlloc, ni a Xauxa.

Llimacs, escarabats i d'altres bones cuques fastigoses, com els humans com cal, ens rearmen de continu contra la Mort

monolingüe (només sap dir '*mor, mor, mor*', i ho diu, incessant, a cascú qui troba per on va, estúpidament perduda).

Efectivament. Veig que vas de cul pel món. Tot pertorbat. Sembles la Mort, carranquejant, repapiejant, fluix de molles. Ara et diré que et cal fer per a no anar tant de cul.

Vulgues-te impertorbable. I creu-te d'avançada ja mort, com si fos cosa feta. No aniràs mai gaire lluny d'osques. No et creguessis pas mai immune i a recer. La Mort, tan cega com tu, ensopega i s'estavella avall, al fons del pou fosc on caigueres, pou que creies erròniament insalvable, invulnerable, on érets amagadet al cau estret, com rat pollós, i d'on et rem i et ret, et salva, doncs, i se t'enduu al sac, fet perfet cadavre.

Bon etern viatge, l'ensacat!

32)

—Pansit i esplenètic, com el reflexiu Epimeteu, m'ho repenso, i fico, i torno a ficar, el dit a la plaga, de tal faisó, ruc que soc, que la nafra esdevé cada vegada pitjor...

—De quina nafra enraones ara? Suposo és clar que de bell nou de la que ens han fet els sicaris dels àvols dictadors qui volen anorrear-nos definitivament, tant les sortoses nascudes sense pessigollós xiulet, com els malauradament nascuts sense extra-petit-fossat, d'on tots els més místics miracles no ixen de cop-descuit. Cal estar-s'hi a l'aguait tota la vida, expectant fossats. Qui sap què en surt.

—No, no, què t'empatolles? Parlo de coses de la meua horrorosa història particular. A la nafra, per a cauteritzar-la d'una vegada, cal aplicar-li el ferro roent de la veritat.

—La veritat és tan dura! Als de més de la petita plebs dispersa del món, plàncton humà on rauen les flaires pertinaces del sofre encès i de la calç càustica, i hi rauen, candents, els no gens tebis assassins ressentiments, ens fa por d'anar-hi descalç i amb esperons que ens

cremen els turmells; no som pas herois de putxinel·lis; ens estimem més esguardar-ne, els fictes drames i tragèdies, a puerils espectacles que els poderosos ens serveixen de franc, després que hem treballat a tall de llurs de esclaus, com qui diu, és clar, també de franc. I parlant de xiulets, tu et planys, i tens raó. Tots som de plànyer. Tu amb la teua història del duel fratricida entre els dos qui éreu. Els bessons siamesos, on el sobrevivent dels dos qui tant no s'odien haurà, feta la feta, d'usurpar l'odi que li portava el finat, i doncs havent-se ara d'odiar ell mateix per doble partida, amb doble dosi del verí de l'odi, com qui diu, per força, això també, sense perdre la serenitat mentre es dessagna, car matant és clar que mor, comprèn així mateix que allò és justament el que li calia — que l'oblit subsegüent al parcial suïcidi (que esdevindrà tot seguit total), l'oblit, dic, dut per la pietosa mort, això rai, prou esdevindrà aleshores l'albarà de quitança, presentable a tot arreu, àdhuc a l'infern, i que el seu repòs etern haurà llavors, alhora, doncs, esdevingut de sobrepuig merescut d'allò més.

—Tens raó. Totes les famílies, com més estretes, pitjor. Les morts s'hi succeeixen irreprimibles, cal anar de dol ininterrompudament. Més val néixer del tot desenganxat. Baula sense cadena. *Desencadenat*.

—Personalment, pertanyia a una família d'acròbates itinerants. Feina no pas innòcua. Sense xarxes, sota improvisats envelats. Moltes de baixes. Sovint holocaustats o gairebé — perdent branques senceres de la família. Tantost enlaire voletejant-hi, com sebollits a clots de descampats… El fill petit sempre volia ésser millor que no pas jo.

—Com creix, aquest marrec! — ens admiràvem, plegats, i allò l'engrescava a imitar-nos en les més perilloses acrobàcies que fèiem al cel; hi érem com estels qui algú fes volar amb molta de traça, mantenint-nos enjòlit, i evolucionant, tot fent ingràvides figures d'allò pus sensacionals.

—Vull ésser millor que no tu.

—No m'atabuixis, vols? Ja ho seràs, això rai; i molt més aviat que no et penses, quan jo ja seré vell, o mort.

—No vull que et moris mai!

—Tots ens morim. I ningú amb prou seny potser no hi ha moments que no vulgui que tampoc ningú no mori, però tothom es mor. No hi ha res a fer. Només...

—No, no, et dic que no!

—Només hi ha els morts que no ho fan. Els morts no es poden tornar a morir, ni ningú no els pot occir, per molt que cap malparit en desenterri llur despulla i hi clavi vint estaques de fusta o punxons de ferro. Res a fer-hi, ja et dic...

Mal exemple que li doní. Car al cap de pocs dies el marrec era mort.

Havia jo assajat una nova maniobra aèria. A l'empunyadura dels cables, per comptes de les mans, hi posava els peus, i així cap per avall i nu, em balancejava enlaire a una distància és clar que mortal de necessitat, i de sobte trempava per la força de la meua fèrria voluntat, i em capgirava, en hàbil contorsió, i entrebancava el xiulet de biaix a una de les empunyades, i llavors em balancejava només sostingut pel xiulet trempat, tot i que dolçament tort, a tall de musculosa serp.

Una nit, quan festejàvem i fèiem un bon àpat a la llum d'una foguera, no pas lluny de l'envelat encara parat després de la pobletana funció, el fill petit se'ns esconillà i, temptat per cap diabòlic orgull seu, s'encimbellà a les cordes, i es veu que provà de fer-ho; provà d'imitar el meu ximplet experiment del mateix matí. El seu xiulet immatur no el sostingué. S'estavellà a terra, i es trencà el coll i s'asclà el crani. Morí instantàniament.

Sísmics grinyols de recança m'han borinotejant l'enteniment d'ençà de llavors. Pensaments autòcrates que em dominen i deixuplinen de continu l'ànima. I les nits d'enderiats malsons! Les escaiences de rudimentàries orgies s'engreixen i aixopluguen ofegosament, imbricades les unes en les altres. Una confusió total. Caos a l'esperit. Per això que la família s'hagi degenerat fins al punt on ara som, a trenc de desaparèixer del tot.

33)

No jutgéssim, noia, sinó els morts. Car els vius són molt imprevisibles, cops amagats rai. Per molt de rectes que siguin portant la via, res no trau que tot d'una encar no es torcin. O que per molt torçuts que no vagin, que no puguin tot d'una perfectament rectificar. Cada viu té un marge d'actuació diguem-ne, tautològics, vital.

Dels vius, de moment, no en diguéssim sinó de bo, això en el cas que mai calgués dir-ne re, car més valdria no parlar mai del vius, *prou feina han!*

Ara, dels morts, cal sempre dir-ne la dura veritat, sense contemplacions, sense compliments. Fot-li fort, tan fort com puguis. S'ho meresqueren i s'ho mereixen. Tot i que no els farà ni fred ni calor, és clar. En el desori implacable del món (i mirant de més a prop l'univers sencer) només triomfen de veritat els benastrucs amortallats.

Els vius, malament rai. Durament percudits pels boigs esdeveniments que s'escauen a tot moment, i sense que hi tinguin mai res a pelar, per molt que alguns carallots molt il·lusos, en nefastes vegades, es pensin que sí.

Els vius, tots plegats, patir rai; i per molt dolents que semblin en l'efímera actualitat, *què més se'n podia esperar!*

No siguem plepes ni pensem en bondats impossibles. Viure és una merda. *Tret que què més hi ha?*

34)

Te'n diré una altra mentre te m'adorms.

Mentre l’octogenari soldà té tres frescs infants per dia a l’harem reial, dolorosament parits per ses odalisques, (folla fertilitat reptiliana) (com més seran, més patiran), els gafs tesaurismòsics, amb pells arnades, llebroses, i sobretot seroses, ens trobem, caminant, pels tendals del mercat, i pertot on anem, car som tants, i en retrobar-nos, al més sovint ni ens reconeixem ni coneixem, a despit del fet que la nostra pell, sobretot al crani, al voltant de les orelles, ens denuncia, mentre les serositats (blanques com bromeres de galtes ensabonades), ens les gratem amb xuris de raure barbes, parsimoniosos i impertorbables, com aquell qui tampoc no fa re d’estrany; tant se val, és clar; després de tot, és tan fàcil de fènyer que no veus algú quan no el vols veure.

Qui heretarà després, amb tants d’hereus contrincants, barallant-se com saurisquis aràcnids, la cadira de braços tota ornada de pedreries que anomenen ‘tron’, on el decrèpit petaner soldà s’asseu enmig de cap batalla i tot? Galdosa situació. Un tràngol que afebleix d’allò més greument l’esdevenidor del sultanat. Serà una matança que caldrà un tarannà estoic d’allò més per a presenciar sense immutar-se excessivament.

Nosaltres rai, que seiem a la foscor com granotes d’aiguamort, mirant-nos de lluny l’acció (arcans fragments incomprensibles) com si s’esdevingués a cap pantalla llunyana i amb veus només de trons de canons i bombes, com més anem més insensates, anorreadores de les poblacions.

Al pic de l’acció, el xic, un altre timbaler del Bruc descordat, els mata tots. Ço és, occeix tots els altres en la contesa del tothom contra tothom. Inversemblant a collons. Com s’ho feia?

Tret, és clar que (un àtom de versemblança) mentrestant trenta-tres bales de l’enemic (ara fos i extint) l’han atès, i rau tanmateix encar desafiant impunement la mort, la qual emmalalteix, per la ràbia que la seua incapacitat, íntimament, entre la cruixent ossada, no li promou, mentre prova infructuosament amb la dalla rovellada de les rondalles de despatxar aquell irreverent idòlatra iconoclasta, invulnerable, sembla, curull ja de ferralla i rovell el seu cos.

Tornem enrere, això ens cal. I quan som enrere, aprofitem-ho i guillotinem-li la pixa al soldà, i au, haurem resolta la qüestió abans no es posés i tot, car sense pixa, cap soldana no deslliurarà sinó vent.

Car això de nyecs a pilots. Ecs. *Què hi ha de pitjor?*

I com aquell qui no ho vol, ve-li, hem trobada la contesta.

Aquesta és la recepta a tot conflicte. Abans no es desenvolupi, cal guillotinar els suspectes futurs participants. I a manca de toldre'ls el coll, la pixa si més no. Sense descendència, els criminals autòcrates no passen llurs possibilitats de franques i molt destructores maleses als continuadors. Tot rei ni cap d'estat, instantàniament escapçat, i amunt. Tot aniria, no cal dir, molt millor.

Potser, com entre nosaltres, tota contesa entre ells esdevindria llavors amable i coral, gloriosa harmònica cantata contra cantata, cantata d'en Verdmont i contra cantata d'en Bac, i el qui guanyi més content que un gínjol.

El món ja no més per a ells, com si fossin sols al món, i amb permís (de qui?) de destruir-lo en escruix, ans així mateix per a les bones granotes de no re, qui prou bé que estaríem llavors, sense els empestats empestant-nos (amb llurs delirants màquines de guerra i de producció esventada de verins per a atuir la periclitant natura) l'altrament prou plàcid aiguamort nostre, recollons, *tira, no pas? I és clar!*

35)

I ara el conte de: "*Els sols déus — els daus.*"

Nocturnament i vampirescament, m'omplia el ventrell amb escreix, en un ferotge anorreament (car és clar que hi ha anorreaments lents i pausats) de neveres i rebosts de barris sencers.

Sovint m'ensorrava en haver gaudit d'un tip (massa) enorme. Una panxa que em queia als peus i no em permetia de volar a cops de capa negra, ni amb ales de muricec.

Gossos per la lluna fastuosament argentats, els hipnotitzo fàcilment, bo i emprenent un vol curt i fent-los dues o tres enigmàtiques filigranes davant els ulls grossos com plats, com plàteres. Els meus ulls són gresols d'alquimista on minerals verinosos bullen roents.

Pair tot allò empassat és una altra cosa. Penjat cap per avall al meu cau, els sucs corrosius de la difícil digestió em cremen la boca i hi trec foc. Malaguanyat mirall que em manca, m'hauria agradat tant d'albirar-m'hi transformat en simpatiquíssim drac. Car oi que soc bell? Això ningú no m'ho pot discutir. *Preciós*.

Una veu iracunda (la de ma puta mare) ix de l'oasi enllunat, no pas lluny de mon cau, i agrament i ultrasònica em diu de: "*Pervers golafre! Dissortat panxut! Què faries amb un mirall? Malament rai. Vanitós com ets, oblidaries d'acomplir la teua obligació, que és de fer misteriosa por als pobletans perquè es comportin, i romanguin en la fe que els endogala, i no et mouries de casa, esguardant-te tu mateix, en exhibició perpètua*."

Mentrestant al món dels vius idiotes (els malignes bípedes qui destrueixen la mare Terra), pertot hi ha escamots especialitzats qui fan guàrdia i són a l'aguait de les hordes d'afamegats qui sense fer soroll ho devoren tot en un tres i no res. Infructuosament (guàrdies inútils, com tots). Car no enganxen mai cap horda, ni si es vol cap petit boldró de captaires, qui gosés aventurar-se en la dubtosa proesa d'anar de rebost en rebost i de nevera en nevera de cap gran extensió, i buidar'ls esgarrapadament, sense deixar-hi mos ni per als rats.

Els caps grossos del reialme terrenal (no la caguéssim) (no calia ni dir 'terrenal', no havent-hi enlloc 'reialme celestial') (els sols déus enlloc no essent pas déus, sinó daus) (*déus per daus*, típica confusió dels idiotes) (cada cop de daus aboleix el destí, i te'n fot — a tu, i a tot — un de nou) (amb allò, et pot fer saltar a tu tot de sobte, com pot fer saltar l'univers sencer, tant li val), se n'adonen (els caps grossos) que les hordes afamegades existents no rauen mai pas prou

prop dels esdeveniments on tot poble prou ric per a poder menjar quotidianament, al qual li toca patir el buidatge de tota teca, no roman, i que doncs (les hipotètiques hordes) no podrien pas atènyer, diguem-ne geogràficament (per les distàncies ultrasòniques que hi ha d'indret a indret on els miraculosos esdeveniments no s'esdevenen), decideixen (per eliminació de possibilitats sensibles) (els caps boteruts) que les hordes imperceptibles i doncs totalment inidentificades, són *zombis* (!), i ordenen i comanden de llençar bombes nuclears a cadascun dels cementiris, raguin on raguin, sense estalviar cap racó de l'esfera, amb cada cop ara més cràters enverinats.

Pobres zombis! Ells qui no feien mal a ningú. Al contrari. Llurs divertides sardanes! Ara acabades per sempre pus les xiroies 'danses macabres' dels joiosos esquelets tips de no re (què vols que mengin sense aparell digestiu, només ossos, pobrissons).

Tots llurs predecessors (els predecessors dels bípedes imbècils), doncs, vaporitzats d'empertostemps, i per a més càstig, sense que, com dic, s'haguessin atipat gens, alguns durant milers i milers d'anys. Els justs pagant, com sempre, pels pecadors. És a dir, en aquest cas, pel pecador, és a dir, jo, el fill a qui sa mare, tot i que ho dissimuli, ama sobretot. *Oi que sí? I és clar! Mancaria pus!*

36)

Abans de fotre'm fora de ca seua, el meu fill gran tingué la bondat de passar-me dues llesques amb formatge. Després, de nit i a la intempèrie, els llops em destrossaren.

M'havia contat ma mare quan era petit, per a encoratjar-me, car veia que era massa poruc, havent aviat comprès que viure és una merda i que a tot segon, com cap conill o pollastre a la cuina, pots fer cuïc per sempre; em deia, ma mare, dic, que els fills qui les mares deslliuren ran d'haver sofert cap estupre, o salvatge múltiple violació i mutilació per hordes invasores, són en acabat molt més valents i agosarats, és a dir, molt més animals, que no els altres, els

diguem-ne concebuts amb ‘amors’ i d'altres sentimentals ximpleries. I amb allò crec que em deia que mon pare, fos qui fos, era un mesquí banyut (com jo, quan cresqués i em mullerés mica), com d’altra banda tants de milions i milions al món i a l’aberrant història de l’abominable humanitat.

Desenfrenat, n’Onofre continuava...

Fora i fosc, en la tempesta, vòrtexs de depredació se m’obren pertot i em fan la guitza, i, sobre, episòdicament hi caic. És el risc que hom corr de moure’s mica.

Ara, tu, només em mancava això! N’hi hauria per a descoratjar-se, i no moure’s mai del cau, si hom pogués romandre-hi sense gaires impediments.

Dec estar embruixat, em dic. Ho dic de per riure, però cert, així mateix, que les dones sempre m’han ullat de mal ull. Suspicaçment, sospitós que es veu que els soc. Amb la cara dec pagar.

Les dones (i no cal dir els militars i dignitaris, amb llurs condecoracions i galons i medalles al mèrit dels collons), les dones, dic, són supersticioses de tota la vida. Tota la vida han portats objectes apotropaics, com ara amulets beneïts o, efectivament, ‘fetillats’, que són, de fet (oi?) els precedents dels joiells que encara ara porten les dones (i els efeminats que dic) (no surten de casa pas mai sense) (anells, creus, arracades, afiblalls, tatuatges...). *Espantós. Una vergonya*. Tant de voler amagar lletjors, i defectes i indignitats (cascú amb un cos que put a corromput), i mancances de prou homeòstasi, i de molt vaga possibilitat de nu posicionament al món perfecte i espectral dels estatuescs ídols de l’Olimp. *Ni pensaments; on vas a parar? Fotéssim pas cagarel·la!*

Doncs bé...

Calla, vols?

Precisament ací, quan venien per a portar-me, engarjolat, a la cangrí, la mare se’m morí.

Enmig d’enlloc, balder resident, amb qualque mastegot subtil, o sotrac bestial, ara em tocava a mi.

(*La fi.*)